

En Sibadé

Quin taujanàs n'hi havia de aquell xicot! Alt, grossot, cal·mós, que rès l'apressava i que ja n'era més mal essent prou gandulot de mena. Pot ben dir-se que si a la Masia l'aguantaven, era per haver-ne sigut masover son pare, i ell un bon xic obligat, enemic de contradir en rès del que se li manava, que podia estar-hi més o menys, però al cap de vall ho feia.

Potser degut al seu caràcter voluntariós ne prevenia que de tot n'hi donessin entenent. Ja era ben bonifaci! Si estant-se al bosc fent llenya, s'ensopegava a passar algun bilet que coneixent-li la flaca l'enganyava dient-li que a l'altra part de la serra son amo el demanava, me'n deixava tot seguit la feina per anar-se'n a assegurar, i sens amoïnar-se gens, al descobrir la mala passada de que havia sigut engany, s'entornava a lloc després d'una o dues hores de camí. N'hi havien fetes tantes!

Veus aquí que tot d'un plegat a n'el taujanàs d'en Sibadé li entrà com una malura. Rès: un desig, una necessitat de badallar, que'n feia quasi be un grà massa.

Era un seguit d'obrir i tancar la boca; i el mal és, que, com això s'encomana tant, a la nit quan tots els de la masia se trobaven prop la llar, allò era una badalleria complerta, sense modors, per culpa d'aquell diastre den Sibadé.

Lo que és l'Andreu, l'amo de la masia, n'estava ben recuit! No era pas per gana que badallés!, prou anava ben tip. Per són? que és cas!, geia més que un gos.

¡Tant, que de tot ne feia lo que en volia, i en allò, per més que sempre el prediqués: —Sibadé no badallis, no hi tornis Sibadé, —no podia sortir-ne de cap de les maneres, sempre n'acabava les advertències amb un badall encomenat per culpa d'ell.

Per últim prengué la determinació de veurer si'n sortiria fent-li por. Una nit, arribada l'hora

del sopar, l'agafà pel seu compte de la manera següent:

—Que no sabs lo que diuen per vila, Sibadé?

—No pas tot, nostramo!

—No? Doncs vigila, que't convé. Diuen que s'ha presentat, aixis com una mena de peste, a les persones que tenen el vici de badallar, que al tercer badall que fan queden mortes de repent.

—Carau, carau!; si que és mala peste,—respongué en Sibadé fent una ganyota de disgust.

Lo cert és que aquella nit ja no badallà. Si algun n'hi vingué, procurà empassar-se'l a boca closa, i sopant depressa i no entretenint-se gens, perquè la són no'l comprometés, se'n anà a dormir.

L'amo, veient el resultat obtingut se donà per ben content de la pensada.

Veus-aquí, que al endemà de bon matí, en Sibadé, complint amb la costum, per ésser dia de mercat se'n anà cap a vila. Tan preocupat sortí pensant amb el que la nit abans li havia explicat son amo d'aquella mena de peste, que, contra'l seu natural, marxà de la masia sens desdjunar-se, i ja me'l teniu fent camí amb un mal de cor que s'hauria menjat la soca d'un pi a poguer la rosegat, i en conseqüència amb unes ganes de badallar que cap sant se n'hauria estat. Ni ell tampoc, perquè se n'hi escapà un a tota boca que ni la gola d'un drac. I no sigué aquí tot el mal, sino l'altre que vingué després, que, l'insolent!... també s'escapà deixant al pobre Sibadé amarat de suor enguniosa, pensant que sols n'hi quedava un de coll per acabar amb l'últim redolí de la seva auca. I, vaja!... que'n vingui un altre de més maco al seu lloc per aguantar la prova, que, a ben segur, també hi faria el tercer. ¡El tercer, el tercer badall, aquell en que s'acabava tot!

En pobre Sibadé quan arribà en aquest cas, donà prova de vera conformitat i santa resignació. Quedà aturat, s'encomanà a Deu, donà un giravolt, i caigué estirat a terra.

Allà s'hauria quedat fins qui sab quan, sino haguessin compartit a poca estona dos companys, que, després del espant consegüent, reconegueren an en Sibadé.

Reposats de l'impresió, varen cridar-lo i sacsejar-lo be, opinant que devia haver agafat un trevall, quedant mort allí mateix per falta d'auxili.

Després de resar-li un pare nostre, varen determinar que'l millor que podien fer era dur-lo a casa seva. Amb troncs i una manta arreglaren un baiart, i posant el cos del infortunat Sibadé allà damunt, emprengueren la marxa dret a la masia. Tot anà prou be fins que arribaren dalt del coll en que'l camí es parteix en tres. L'un dels que portava an en Sibadé, tossut en que tenien d'anar pel camí de la dreta, l'altre més tossut encara, assegurava que agafant el de l'esquerra se feia més dreçera, i, rès: que no hi havia manera de sortir-ne. —Que tenim d'anar per aquest d'aquí... —Que no, que és aquell d'allà... —I aixis passaren una hora. Sortosament qui els tragué del compromís fou el mateix Sibadé, que, veient que allò no se acabaria mai, s'adreçà un xic, dient-los: —Nois, quan jo era viu passava pel camí del mig.

I, mireu lo que són les coses: varen pagar-li l'advertència amb un jaco de garrotades que ja va quedar ben servit.

Sia com se vulga, des de aquella data, al taujanàs d'en Sibadé ningú el va veurer badallar més.

JOSEP XIMENO PLANAS

Club Deportivo Hilarienc

Segueixen activant-se les obres de construcció del camp de futbol. Es confia tenir-lo arreglat per inaugurar-lo el dia de Sant Joan.

Actualment ja es comença a fer la tanca per la part de la riera, además, es treballa per fer uns seients a l'ombra des d'ont el públic podrà presenciar els partits.